

have et Medansvar for, at Bedragerierne kunde svulme op, som de svulmede op; de have et Medansvar for, at Bedrageren uantastet blev siddende som Justitsminister, og at hans Forhold ikke bleve undersøgte. Et saadant Medansvar paahviler selvfølgelig ogsaa den fungerende Landbrugsminister, men, som jeg senere skal komme til, mener jeg dog, at det i den Henseende forholder sig med den højtærede Landbrugsminister paa en noget anden Maade. Han har jo slet ikke vidst nogen som helst Besked, naturligvis.

Men naar den ærede Ordfører for Flertallet udtalte sig om, at Bønderne bleve haanede, at der blev øst i Spandevise af Haan over Bønderne, og naar han hævdede, at der var et Modsætningsforhold imellem By og Land her i Danmark, og at Københavnerne — man maatte i hvert Fald faa det Indtryk, at han mente det — oversaa Bønderne, saa maa jeg sige, at dette er en Agitationsmaade, som kun kan tilsigte at ophidse By og Land imod hinanden, og det er en Agitationsmaade, som maa mødes med alle rettænkende Menneskers dybeste Foragt.

Der er intet Parti i dette Land, der haaner den danske Bonde. Hvis den danske Bonde i dette Øjeblik — ja, maaske ikke saa meget i dette Øjeblik som i de senere Aar — skulde være udsat for at blive fordærvet, er det i Sandhed snarere, fordi han er bleven rost og smigret for meget, end fordi han er bleven forhaanet af andre Dele af Befolkningen. Der er heller intet Parti i dette Land, som kan tale paa Bøndernes Vegne, saadan som den ærede Ordfører og den højtærede Konseilspræsident synes at ville gøre det, det er der intet Parti, der kan gøre. Der er intet Bondeparti i dette Land, der er intet Parti i dette Land, der samler alle Bønderne omkring sig; der er Landboere i Socialdemokratiet — der er mange — der er Landboere i Højre — der er ikke saa mange — og der er ogsaa Landboere i det radikale Venstre — der er ikke faa. Det kan være, at Reformpartiet med Rette kan sige, at det ikke har nogen Tilslutning i København, men det kan ikke med Rette sige, at det samler hele Bondestanden under sine Vinger.

I et parlamentarisk Land er det Flertallet, der skal regere, og Mindretallet har intet andet at gøre end gennem sin oppositionelle Politik at søge at blive Flertal. Det gælder under alle normale Forhold, men der kan indtræde ekstraordinære Forhold, og jeg erkender, at vi for Tiden leve

under saadanne ekstraordinære Forhold, og jeg vil sige, at jeg anerkender dette, og jeg er overbevist om, at det Parti, jeg tilhører, vil tage Følgerne deraf, og at, naar der dannes et Ministerium paa Grundlag af de to Flertalspartier i dette Ting og bestaaende af Medlemmer, der have den fornødne Anseelse selvfølgelig, og som ikke paa nogen Maade ere kompromiterede ved Alberti-Skandalen, saa ville vi yde dette Ministerium vor loyaleste Medvirkning til at bøde paa de Ulykker, der ere skete, og saa længe ny Fremførelse af store politiske Spørgsmaal ikke igen tvinger os ud i en bestemt oppositionel Holdning, ville vi søge at vise et saadant Ministerium den størst mulig Hensyntagen under dets Bestræbelser for at raade Bod paa den skete Skade. Jeg nærer heller ikke den allermindste Tvivl om, at der kan dannes et saadant Ministerium paa Grundlag af Flertalspartierne i dette Ting, naar man blot ikke fra nogen Side indenfor selve Partiet søger at lægge Bestræbelserne Hindringer i Vejen, og jeg vil udtale det Haab, at der fra deres Side, som nødvendigvis i den nuværende Stilling maa udvise Resignation, maa blive vist den største Loyalitet overfor dem, paa hvis Skuldre den vanskelige Opgave nu bliver lagt, at raade Bod paa noget af den skete Skade.

Den højtærede Konseilspræsident sagde Gang paa Gang i sin Tale her i Tinget, at han vilde lægge alt aabent for Dagen, nu skulde vi faa alt at vide. Vi fik imidlertid saa at sige ikke en eneste Smule mere at vide, end vi vidste i Forvejen. Den højtærede Konseilspræsident sagde, saa vidt jeg kunde forstaa, ikke mere, end han i den foreliggende Situation var nødt til at sige. Den eneste Nyhed for Offentligheden, jeg kan sige, den højtærede Ministers Udtalelser indeholdt, var den, at det allerede i Marts Maaned var blevet besluttet, at Justitsministeren skulde gaa af. Dette er højst ejendommeligt. Der havde været rettet en Række velbegrundede Angreb paa Justitsministeren her i dette Ting, og man skulde mene, at Angrebene paa en parlamentarisk Minister, som rettedes mod ham fra dette Tings Side, maatte have en overordentlig Betydning, men de bleve fuldkomment afviste. Den højtærede Konseilspræsident traadte op og sagde, at han havde ingen Grund til at misbillige Justitsministerens Administration, og det sagde han, uagtet han nu oplyser, at dette Landbrugslotteri, som blev givet aldeles i Strid med Lotteriloven,